

Maliye Baskını

– HüseyinAkdemir · 15 Eylül 2010

Hafta sonu alışveriş curcunasının içine girmek istemediğimden eşimin birlikte gitme önerisine hayır dedim. Hem ben o günkü tenis kulübü buluşmamızı bile boş vermiştim. Evde kalıp yeni aldığım dev plazmanın ve yeni ses sisteminin keyfini çıkaracaktım.

İşte koltukta uzanmış, elimde kumandalar, önümde kullanma kılavuzlarıyla bu anın tadını çıkarırken, kapımızın zili çaldı. Biraz tadım kaçmış olsa da açtım kapıyı.

-Merhaba, Biz mali Şubeden geliyoruz. Ben Defterdar yardımcısı Kenan, Sedat bey de Maliye Müfettişi. Dizlerimin bağı çözüldü o an. Asıl şimdi kaçmıştı tadım. Aklımdan bir anda neler geçmedi ki..! Gözlerim karardı adeta. Buyur etmemi beklemeden içeriye giren iki kapkara silueti gördüm sadece. Oysa henüz kırklı yaşlarımdaydım. Kırklı yaşlar ki, baharların anca gerçek anlamıyla yaşandığı yaşlarımızdı.

Şimdi de bu felaket.

Eh, artık kırklı yaşlarım sonsuz sonbaharıyla parmaklıklar ardında geçecekti.

Sanırım isteksizce ve sesimi zorlayarak bu iki beyi içeriye davet etmek zorunda kalmıştım.

Adamlar çoktan oturmuştu pahalı deri koltuklarımıza. Sinsice etrafı, eşyaları gözetliyorlardı.

Kollarımı dayayabileceğim, otururken titrememi saklayabilecek düşmemi engelleyecek bir sandalyeyi seçtim oturacak. Daha kötü de olabilirdim.

Nasıl, nasıl bulmuşlardı izimi? Kim ya da kimler muhbirlemişti beni? Nerden duymuşlardı İsviçre Bankalarındaki hesaplarımı? İş yerimde, kaçak işçi çalıştırdığımı, onların maaşlarını elden verdiğimi nerden duymuşlardı? Yoksa Maliyeye verdiğim mal beyanımın doğru olmadığını mı anlamışlardı? Evet, giderlerimi çok göstermiştim ama yine de bir miktar vergimi ödüyordum devlete..

Her şey mümkündü. Belki de muhbir falan bile yoktu ortalıkta. Şimdilerde herkes herkesi kolaylıkla takip edebiliyor, gizli sırlarını açığa dökabiliyordu. Fişlenmeyen mi kalmıştı bu memlekette?

Şu karşımda oturup bakışlarıyla beni ezen, alaycı bakan kişilerden nedir bu çektiğim? İş yaşamım boyunca onlarla hep kedi fare oyunu oynadım, ama işte kapana kısırmışlardı beni.

Oysa nasıl da emindim her şeyin yolunda gittiğine. Aklımın ucundan bile geçmezdi böyle bir durum.

Rahatlık ve huzur gözlerime perde indirmişti ki, görmeden düştüm bu kör kuyunun içine.

Karşımdaki, adeta beni delip geçen bakışlarını üzerime dikti. Elindeki kalemi parmaklarının arasında hızla hareket ettirirken:

-Evet, demek iflas ettiniz, şirketiniz battı ve borcunuzu ödeyecek haliniz yok, öyle mi? dedi.

-İflas mı? Ben mi? dedim şaşkınlıkla karşımdakine bakarken. Neden iflas edeyim ki? Bunu da nerden çıkardınız?

-İşte, bu dilekçeyi geçen haftalarda siz bize yazmadınız mı? diyerek, elindeki kâğıdı önümdeki sehpanın üzerine bıraktı.

Derin bir nefes alıp, gücümü toplayarak uzatılan kâğıdı aldım ve okumaya çalıştım.

-Beyler, dedim, 19 numaradaki Asım Yıldız yazmış size bu dilekçeyi. Burası 21 numara ve ben de Ahmet

Yıldız'ım. Sanırım bu komşumun adının sadece baş harfiyle yazılmış olması ve soyadı benzerliğimiz sizi yanıltmış. Evet, A. Yıldız. Bakın 19 numara yazıyor burada. Ve bildiğim kadarıyla da bu komşumuz bir hafta önce de buradan taşınıp gitti, dedim.

Öyle bir rahatlamıştım ki dilekçeyi okuduktan ve bu yanlışlığı anladıktan sonra. Artık ben davetsiz misafirlerime üstten bakmaya başladım.

-Gerçekten çok üzgünüz. Böyle bir yanlış nasıl yaparız? Sizden defalarca özür dileriz Ahmet bey. İnanın ne diyeceğimi de bilemiyorum. Rahatsız ettiğimiz için de ayrıca defalarca özür diliyoruz sizden.

Tam o sırada evimizin kapısının anahtarla açıldığını duydum. Eşimdi bu kesin. Alışverişten dönüyordu. Beyler de ayaklanmış çıkmak üzerelerdi.

Kapı önünde karşılaştılar eşimle.

-Sibel, hayatım, dedim karıma. Bu beyler Mali Şubeden. İncelemek üzere yan komşumuz Asım bey için gelmişler.

Ama eşim son cümlemi duymadan, sadece mali şube lafını duyar duymaz, sapsarı kesildi ve ellerindeki alışveriş poşetleri kayıp düştü parmaklarının arasından. Elini kaldırıp parmağıyla beni göstererek, titrek, ağlamaklı ve korku dolu bir sesle:

-Benim bütün bunlarla hiçbir ilgim yok. Her şey eşimin başının altından çıktı. İsviçre'deki hesapları da sadece kendisinin. Sigortasız, kaçak çalıştırdığı işçiler de onun düşüncesi. Ayrıca işçilerin maaşlarını elden vermeme de kendisi istiyordu, dedi.